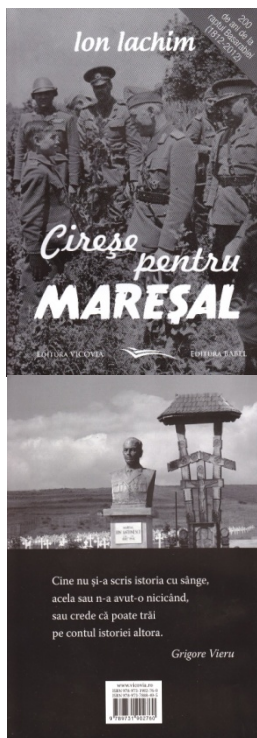

Prof.dr.hab. Valeriu Dulgheru
Prezentarea cărții „Cireșe pentru MAREȘAL”
Autor: Ion IACHIM

*„Cine nu și-a scris istoria cu sânge,
acela sau n-a avut-o nicicând,
sau crede că poate trăi pe contul istoriei altora”*
(Grigore Vieru)

Este o carte din seria „200 de ani de la raptul Basarabiei”, protagonistul romanului fiind cel care a scris sau, cel puțin, a încercat să scrie istoria cu propriul sânge – mareșalul Ion Antonescu. Dat uitării pe nedrept autorul romanului Ion Iachim încearcă să-l repună la locul binemeritat, fiind conștient de faptul că unii îl vor aprecia, iar alții îl vor critica dur. Printre ultimii vor fi, în primul rând, urmașii „*eliberatorilor*” de la 1940. Autorul menționează cu durere în suflet că nu va plăcea nici unor rătăciți moldoveni cu simțul național strivit de tăvălugul rusesc la început de cel țarist la 1812, apoi și de cel sovietic la 1940, 1944 mult mai dur, mult mai satanic.

Romanul descrie o întâlnire imaginară a Mareșalului Antonescu cu un copil basarabean pe nume Alistar Vărzărescu teleportat din a. 1961, care îi dă un pumn de cireșe „*fârlădane*” Mareșalului înainte de execuție. Iar acest Alistar este fiul unui ostaș basarabean Evdochim Vărzărescu care, alături de ostașul oltean Blaj, a luptat în armata română din momentul eliberării Basarabiei la ordinul Mareșalului „*Ostași!. Vă ordon: treceți Prutul*” înaintând până la Cotul Donului și apoi retrăgându-se până la Prut în vara lui 1944 când olteanul Blaj cade răpus pe ultima redută din Basarabia, iar Vărzărescu cade prizonier la ruși, fiind dus într-un lagăr din Ural.

„*Mareșalul Ion Antonescu nu putea să meargă în cel de-al II^{-lea} Război Mondial alături de Stalin din foarte multe considerente. Dar el niciodată nu ar fi atacat URSS, dacă aceasta nu ar fi rupt bucăți din țară – Basarabia și Nordul Bucovinei*” scrie autorul. Este un adevăr evident. Numai cei cu memoria serios deformată nu doresc să-l observe. În continuare autorul se întreabă: „*Pentru cine rușii au o aversiune mai mare: pentru finlandezi sau români?*” Pentru noi, românii, consideră autorul. „*Acest dispreț șovin nu este o invenție a mea – îl simt pe parcursul a șase decenii de viață*” explică autorul. Istoria acestei uri este mai veche. În calea realizării visului de aur al rușilor de a ieși la gurile Dunării în Balcani și de a se uni cu frații lor de sânge - slavii s-au aflat românii, înrădăciniți aici de la facerea lumii, spre deosebire de triburile slave migratoare, care au apărut pentru prima oară în Balcani doar în secolul al VI^{-lea}, d.Hr.

„*Pentru a ne înălța în ochii noștri, și în ochii altor popoare trebuie să spunem răspicat: noi avem un Mareșal al nostru, un Erou, un Martir, pe care trebuie să-l*

respectăm” ne spune autorul. Din păcate se face puțin, foarte puțin pentru al readuce pe Mareșal pe pedestal.

În așteptarea zilei execuției Mareșalul repeta ca o rugăciune cuvintele lui Alexandru Ioan Cuza, după ce Domnitorul Unirii Principatelor a fost detronat: „*Să dea Dumnezeu să-i fie Țării mele mai bine fără mine decât cu mine*”. Din păcate Țării nu ia fost mai bine sub 50 de ani de comunism importat de ruși, iar Basarabiei ia fost și mai rău sub diabolicul regim sovietic, care a trecut-o prin închisori, gulaguri, foamete organizată, colectivizare forțată înjumătățindu-i numeric populația.

În final autorul remarcă că „...*el nu se poate liniști atât timp cât mai există consecințele a. 1812. „Ca să-mi trezesc conașionalii am strigat la ei cu eseul „O istorie a expansiunilor rusești” și cu acest roman despre Mareșal*”. Auzi-vor oare conașionalii noștri acest strigăt de deznădejde?